

Я не залишу вас сиротами

Із наближенням Таємної вечери Ісус утішав своїх учнів, кажучи: «Я не кину вас сиротами, Я прибуду до вас!» (Іван. 14:18). Цей уривок кількома словами описує шлях, яким я пройшла. Незважаючи на те, що всі ми маємо батьків, коли починаємо блукати в темряві, не знаючи Бога й не розуміючи, як жити далі, — ми відчуваємося сиротами. Упродовж свого життя я прагнула привести людство до любові Бога, нашого Небесного Батька, любові, що дарує прийняття, прощення і відродження.

Ще в 1990-х роках якби котрась жінка забажала очолити подію або виступити з промовою в сільській місцевості Кореї, люди поглянули б скося і запитали: «Навіщо?». У них просто в голові не вкладалося: як жінка може звертатися до жінок заради жінок. На ту пору жінки не мали публічного голосу. Хоч в суспільстві і проголошувалося, що чоловіки та жінки мають однакову цінність, але на практиці ці слова навряд чи були варті того паперу, на якому їх було надруковано. Жодна людина — чоловік це чи жінка — не знала навіть, як правильно розпочати обговорення цього питання.

Я довго розмірковувала над тим, коли ж жінки все-таки зможуть виконувати свою роль як досконалі особистості, як співтворці і важливі члени суспільства, а надто як Божі доньки. Ми з чоловіком щиро молилися під час його ув'язнення в Данбері, і разом дійшли висновку, що настав час звільнити всіх жінок, а моє завдання — взяти на себе громадську роль навчати цього і показувати власний приклад. Отже, ми ретельно почали створювати духовну і фізичну основу того, що згодом переросло у Федерацію жінок за мир у всьому світі.

Мій чоловік почав навчати, що позицію істинної жінки займаю я — та, котра стоїть ліворуч від Бога, праворуч Якого стоїть він сам. Він розповідав про мене як про істинну жінку та співзасновницю нашого руху; як істинну жінку, що є індивідуальним втіленням Істинних Батьків і служить, як і він. Він стверджував, що я як істинна жінка маю такі ж повноваження, спадщину і права, що і він. Після наших зустрічей з президентом Михайлом Горбачовим та пані Раїсою Горбачовою, а також із генсеком Кім Ір Сенем, про яку я розповім згодом, ми вирішили, що настала пора для проголошення світові Істинних Батьків. Як його дружина я є першим свідком свого чоловіка. Він, як мій партнер у любові до Небесного Батька, першим запропонував мені звернутися з нашим посланням миру.

Ми з чоловіком заснували Федерацію жінок за мир у всьому світі. Після інавгураційного мітингу на Олімпійському стадіоні в Сеулі в квітні 1992 року, про який я далі розповім, я провела низку заходів, відкриваючи відділення федерації в 40 корейських містах. Я виступала з посланням «Провідна роль жінки у світі ідеалу». Нам було цікаво, скільки людей відвідає ці події, і ми надзвичайно раділи, бо кожного разу зала була заповненою. Хоч промова стосувалася більше жінок, у залі було й багато учасників-чоловіків. Я розуміла, що епоха жінок, про яку ми з чоловіком говорили, вже настає.

10 квітня 1992 року: 150 000 людей на інавгураційному мітингу Федерації жінок за мир у всьому світі в Сеулі

Коли турне Кореєю закінчилося, ми запланували виступи-відкриття філій Федерації жінок в Японії.

— Японські жінки теж повинні це почути, — сказала я своїм асистентам.
— Згодні, — відповіли вони, — але ви говорите корейською, тому через переклад початковий зміст буде передано не повністю.
— Погоджуюся. Тоді я говоритиму японською.

Коли мій чоловік почув це, він навіть хотів мене відмовити.

— Буде значно легше виступати з перекладачем. Промова довга, і ти погано знаєш японську мову. Та й часу залишилося зовсім мало. Ти впевнена, що можеш говорити з ними японською?

Не встиг він договорити, а вже знав мою відповідь. Та і що було відповідати? Я репетирувала промову японською мовою кілька днів, бо дуже хотіла, щоб японський народ не почувався сиротою. Я прагнула пояснити їм їхньою ж мовою, що насправді всі ми — сироти, і нині через Істинних Батьків можемо стати дітьми нашого Небесного Батька.

24 вересня 1992 року в японському «Токіо Доум» зібралося 50 тисяч людей. Я вперше публічно виступала японською в знаковому місці — столиці Японії, і слухачам про це було відомо. Ніхто — ні корейці, ні японці — не мав великих очікувань щодо результату. Організатори, про всяк випадок, підготували молодих японських перекладачів, які стояли прямо за сценою. Та коли я вийшла на сцену і почала говорити, японці були просто вражені. Вони встали і стоячи почали аплодувати.

Перші кілька хвилин слухачі сприймали мене дещо насторожено й подумки наче запитували себе: «Коли ж вона припуститься помилки, коли?». Але я продовжувала, і кожне речення закарбовувало Боже слово у їхніх серцях. Було помітно, що вони розслабилися, бо виглядали щасливими.

Протягом наступних дев'яти днів я виступала з цією промовою в семи містах без натяку на втому, а потім ще три дні — перед корейцями, які мешкають в Японії. Так мені вдалося підняти дух і японських, і корейських жінок.

— А тепер я маю вирушити в Америку, — сказала я тоді своїм помічникам.

— Чи не занадто це важко? Просимо вас, зробимо хоч один повноцінний день відпочинку перед вильотом.

Але душею я вже була там, на Заході:

— Там багато людей чекають на мене. Я не можу відпочивати і розслаблятися.

Перетнувши Тихий океан, я ступила на американську землю. Виступаючи у восьми найбільших містах США, я проголошувала, що епоха жінок вже не за горами, й пояснювала, що це означає для чоловіків, жінок і Бога. Уже першого дня мешканці Вашингтона глибоко дякували мені. Досі вони сприймали мене лише як «дружину преподобного Мун Сон Мьона з Кореї», але зараз їхнє ставлення змінилося. Тепер я була Хан Хак Джа, яка представляє всіх жінок, усі жіночі прагнення та цінності. Я посіяла у їхніх серцях зерна жіночого лідерства, необхідного для завершення спасіння світу.

Інавгураційне турне від федерації жінок я продовжила в Європі, Росії, Азії й Океанії. Я ніколи не забуду свого виступу на Філіппінах. За день до події я вилетіла з Лос-Анджелеса в Манілу. У літаку я ненадовго задрімала, і мені наснилося, що годую грудьми малюка. Дивлячись на цю маленьку прекрасну дитинку, я промовила до себе: «Я вже не в тих літах, щоб народжувати».

Прибувши до Маніли, я дізналася, що того дня, 8 грудня, католицька церква відзначає свято Непорочного Зачаття. Якось однією з вулиць у центрі Маніли проходила жінка і випадково побачила плакат, що рекламував мою промову. На плакаті була зображена я в жовтій

корейській сукні. Раптом їй спало на думку: «Це людина, яка виконає місію Діви Марії». Тієї миті на тому ж місці вона вирішила прийти на мій виступ. Цю жінку так глибоко зворушила моя промова, що вона встала і голосно вигукнула: «Та, що приїхала на Філіппіни цього святого дня, справді наша Матір Марія!». У відповідь зала вибухнула вигуками підтримки.

Наприкінці турне був запланований виступ у Будинку народних зібрань, що на площі Тяньаньмень у Китаї. Це була складна знакова подія. Ми очікували, що, позаяк почала діяти політика відкритих дверей Китаю, все пройде спокійно, але не так сталося... Комуністична партія та військові вже на самому початку відмовились надати дозвіл на проведення заходу. Коли ми пояснили, що це не політичний мітинг, вони відповіли: «Тоді текст вашої промови має пройти цензуру. Він не має містити нічого про Бога». Цензорські перевірки тривали тиждень. Відтак висновок був чітким: «Ми не можемо дозволити вам виступити з такою промовою».

Мені неодноразово намагалися влаштувати саботаж, аби я змінила промову, але я не поступалася. Я доводила, що виступ не має нічого спільного з політикою, а в промові йдеться здебільшого про жінок. Здавалося, справа зайшла в глухий кут. На ту пору син президента Дена Сяопіна — Ден Пуфан — був головою Національної федерації інвалідів Китаю — організації, що налічувала 500 000 осіб. За день до події він запросив мене та інших керівників федерації жінок на прийом, який проводила його організація. Захід пройшов вельми душевно, ми підбадьорювали один одного, попри відмінності в наших системах та ідеологіях. Почувши про такий приємний досвід, увечері нас запросила на зустріч уже Всекитайська федерація жінок. Ми, жінки, не знали добре одна одну, тому спочатку трохи ніяковіли, але незабаром здружилися і весело провели час, співаючи разом пісень.

Незважаючи на те, що громадські прийоми та офіційні публічні заходи — це абсолютно різні формати зустрічей, проте наш позитивний досвід спілкування з двома згаданими національними організаціями, що тісно

пов'язані з президентом, додав мені впевненості; тому я, стоячи на своєму, все-таки виголосила початковий текст промови. Люди з цієї комуністичної країни здивувалися, почувши, як я промовляю слово «Бог» — не раз і не два, а десятки разів! А я була спокійною, адже знала, що все так і має бути. Той факт, що я виступила з такою промовою в Будинку народних зібрань у Пекіні, був просто революційним! Такою була революційна сила жінки. Отже, за цих умов протягом 1992 року я здійснила турне, виступивши в 113 містах світу.

Вирушаючи з Кореї в турне, я мала кілька комплектів одягу, які мали б згодитися мені в неоднакових кліматичних умовах у різних країнах. Але після повернення у мене залишився тільки один костюм, який і був на мені. Я завжди роздаю свій одяг, до того ж мене не було вдома майже рік. Коли мій чоловік зустрів мене, він одразу сказав:

— Ти добре попрацювала!

А потім, поглянувши на мої руки, запитав:

— До речі, а де твоя обручка?

Я подивилася на свою руку. Тільки зараз згадала, що її немає.

— Обручки немає... Напевно, я комусь її віддала.

— Кому ж ти її віддала? — недовіжливо спитав він.

— Знаєш, я пам'ятаю, що подарувала її комусь під час туру. Та ніяк не можу пригадати, хто це був. Той, кому вона дісталася, або збереже її як сімейну реліквію, або, за потреби, продасть, щоб підтримати свою сім'ю.

— Та ні, може, це і добре, що ти віддала обручку. Але невже не пам'ятаєш, кому?

Ми справді не так багато уваги приділяємо особистим речам, і так було завжди. Поглянувши чоловікові в очі, я помітила вдячність за цю, притаманну мені, рису. Відтак він посміхнувся, ствердно кивнув головою і ми продовжили святкування.

Після одруження ми з чоловіком не могли провести медовий місяць. Для мене це не становило проблеми, а він завжди відчував докори сумління. Коли ми були в Нідерландах під час турне — а це був 1969 рік — він, поміркувавши, купив мені за накопичені гроші маленьку діамантову каблучку. Ця каблучка була коштовною, але я подарувала її комусь, і навіть забула кому. Я розлучаюсь із речами легко, а потім просто відпускаю їх. Бог приходить до тих, хто віддає те, що має, віддає своє душу і навіть життя, а потім і не згадує цього. Мій чоловік знає, що я така, та і він такий самий. Як і я, він «відпустив» цей випадок.

Те глобальне турне 1992 року аж ніяк не було відпусткою: ми охопили 113 міст, 24 часові пояси, переїжджаючи з місця на місце, від реєстрації до реєстрації; один натовп змінювався, один розклад — другий, то одне траплялося, то щось інше. Я говорила про цінність і місію жінок, шлях до миру в сім'ї та світі і любов до Небесного Батька. Я робила це, щоби відкрити браму для людства, яке застрягло на місці, наче самотня сирота, і привітати його в цілющих, сповнених любові обіймах Істинних Батьків. Лише отримавши Боже благословення на шлюб, ми можемо залишити сиротинець і як воістину щасливі сини і доньки Бога отримати свій спадок.

Я тут, щоби подарувати всім вам свою обручку.

Revision #2

Created 16 October 2022 19:52:45 by andres

Updated 3 November 2022 12:04:27 by andres